SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 JUNI 1938

EEN ZEEMAN IN DE DOP

TJE had voor zijn verjaardag 'n pauw gekregen. Het hok was al lang klaar, maar de pauw zelf had nogal lang op zich laten wachten. Thans was hij er en Otje kon er maar niet genoeg van krijgen, die schitterende kleuren te bewonderen.

Hij had zijn pauw ook een naam gegeven, een héél gekke naam: Pinneke. Zo te zien, was Pinneke nogal ingenomen met zijn nieuwen baas, want hij hield niet op met pronken en draaien, maar praten of zingen, o nee, daar scheen Pinneke niets van te kunnen.

Dat was Otje's eerste ontgoocheling met zijn nieuwe aanwinst. „Had ik maar een papegaai genomen," dacht Otje. Maar daar stoorde Pinneke zich niet aan en hij pronkte en pronkte maar, totdat het Otje groen en blauw voor ogen schemerde van de bonte kleuren.

Op zekere dag mocht Pinneke vrij rondlopen over het erf van de boerderij en van louter blijdschap vloog hij boven op 't dak. „Ziezo," dacht hij, „nu kan ik ten minste verder zien dan mijn pauwenneus lang is."

En het beviel hem daar zo best, dat hij alleen nog maar van het dak afkwam om te eten en te slapen. Tot grote ergenis van Otje, die zich alweer teleurgesteld zag in zijn mooie verwachtingen. Pinneke gedroeg zich hoe langer hoe meer als een fijn heerschap dat er warmpjes bijzit en de tijd zoek brengt met zich te koesteren in het lekkere warme zonnetje.

Daar ging Otje niet mee accoord. Ofschoon het erg lelijk was van hem, had hij niet kunnen weerstaan aan de verleiding om nu en dan een kei naar de vogel te werpen, maar hij was er gelukkig nog nooit in geslaagd het dier te raken. Het gevolg was, dat Pinneke steeds een fatsoenlijke afstand bewaarde tussen zich en Otje.

Pinneke was tevreden over zichzelf. Hij vond dat hij de mooiste vogel was uit de hele buurt. Wanneer hij een nachtegaal hoorde of een merel, vloog hij boven op de schoorsteen, zette zijn staartveren uit, zodat de zon erop schitterde en dacht: „Fluiten, dat kunnen jullie, maar mijn schoonheid moet men stilzwijgend bewonderen. Wie mij ziet, denkt er niet aan naar jullie te luisteren. Men verlangt er niet eens naar jullie te zien. Maar voor mij wordt ...."

„Ja, ja, je hebt een beste kans...."

Pats. Daar vloog weer zo'n kei. Rakelings langs de schoorsteen en Pinneke spreidde zijn vleugels en vloog naar 'n open vlakte in 't bos.

„Mis," dacht Otje spijtig, „maar ik zal je toch wel eens een poets bakken." En dat deed Otje werkelijk, maar de poets had voor Pinneke gevolgen, die Otje toch niet had voorzien en die de eigenwaan van de vogel 'n lelijke knak gaven.

Pinneke tippelde rustig rond over de vlakte. Hij voelde zich de koning te rijk. Geen jongens in de buurt. Geen keien. Alleen andere kleine vogels, die met hun kraaloogjes nieuwsgierig naar hem keken.

Vlak bij een boom, waarop een eekhoorntje zat, bleef Pinneke staan. Hij begon te pronken en tussen twee hapjes door zei het eekhoorntje: „Ja, ja, je hebt een beste kans, dat heb je zeker."

„Waarvoor of waarop?" vroeg Pinneke.

„Nou, op de schoonheidsprijs van de sierlijkste vogel. Prins Reinaard houdt overmorgen zitting en wie de meeste stemmen behaalt, krijgt de Reinaard-prijs."

„Die is voor mij," dacht Pinneke. En mee stapte hij weg om zijn veren nog een extrabeurt te gaan geven.

Otje had met spanning gewacht op de terugkeer van Pinneke. Het jongetje kwam net uit Pinneke's hok, waar hij met pot en kwast het een of ander geheimzinnig karweitje scheen te hebben opgeknapt. Hij zag Pinneke net aankomen en maakte dat hij wegkwam, want Otje rekende er nu vast op, dat Pinneke in zijn hok zou gaan.

Dat deed de pauw ook, want zijn maag kriebelde van de honger en hij had nog heel wat te doen om

zich klaar te maken voor de wedstrijd. Pinneke sleepte zijn lange staart achter zich aan en keek rond. Nee, er was niets verdachts te zien. Het eten lag klaar en Pinneke stapte regelrecht naar zijn voederbakje. Daarvoor moest hij dwars door het hok lopen en over een aantal brede, glimmende strepen. Otje kwam juist even kijken en van louter verontwaardiging liet Pinneke nu zijn staart breed over de grond slepen.

Otje keek allervriendelijkst. Hij glunderde zelfs van pret, keerde zich om en ging, tot grote tevredenheid van Pinneke.

De volgende dag liet Otje zich niet zien aan Pinneke en de pauw pronkte die dag niet. „Ik wil mijn kleuren sparen voor morgen," dacht hij, „want ik moet die prijs hebben."

De volgende dag, al heel vroeg, ging hij op stap, recht naar de vlakte in het bos. Het eekhoorntje was al wakker en samen gingen ze naar het paleis van prins Reinaard.

„Je staart ziet er niks mooi uit," zei het eekhoorntje. „Zet hem eens open."

„Zou je wel willen," zei Pinneke trots. „Dat doe ik straks wel voor den prins.

„Pas op," zei het eekhoorntje, „hoe hoger of je staat, hoe dieper of je valt."

„Ik val niet," zei Pinneke. „Ik ben als de zon, die alles in kleuren zet."

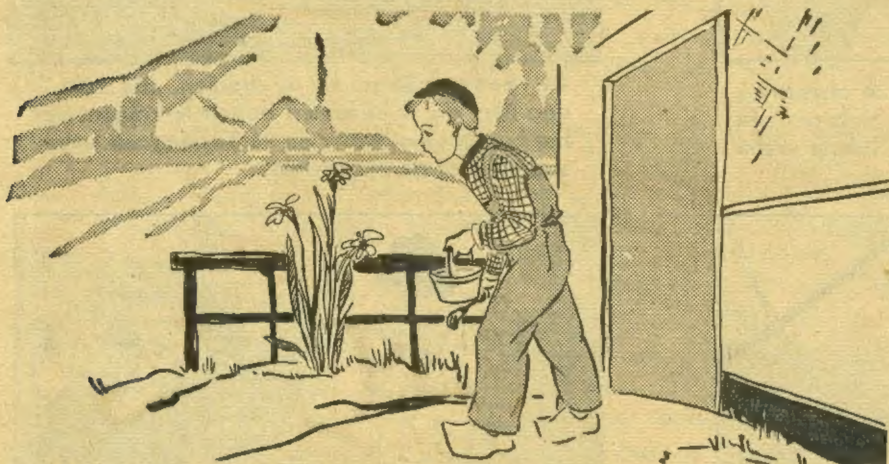
„Dat zal wel waar zijn," zei het eekhoorntje, „maar ik moet het nog zien gebeuren."

Toen ze aan het paleis kwamen, was het al erg druk. Van heinde en ver waren vogels van allerlei slag naar de wedstrijd gekomen. Er waren fazanten, reigers, patrijzen, meeuwen en tientallen andere vogels, wier veren ongelofelijk mooi van pracht waren.

Maar Pinneke bekeek ze allemaal minachtend. Pinneke's hoogste troef zat in zijn staart en die troef zou hij op het geschikte moment wel uitspelen. Toen prins Reinaard met zijn hof verscheen, maakte Pinneke helemaal geen haast. „Mijn beurt komt wel," dacht hij, „en mijn triomf zal des te groter zijn."

En Pinneke's beurt kwam. Talloze vogels waren voorbij den prins gedefileerd en menig goedgekeurd of bewonderend woord werd gemompeld. Maar dat liet Pinneke allemaal koud. „Ik steek ze de loef toch af," dacht hij. „Er is er geen enkele bij, die het tegen me kan opnemen. Ik ben werkelijk de mooiste onder alle vogels."

En toen moest Pinneke vóórkomen. Hij deed het met deftige, sierlijke trippelpasjes en maakte vóór prins Reinaard en zijn hofstoet een buiging, die geen zijner voorgangers hem zou verbeterd hebben.

....kwam net uit Pinneke's hok....

„Zo, meester pauw," lachte de prins. „Ik heb uw schoonheid vaak horen roemen en het verheugt me dat u deelneemt aan deze wedstrijd. Naar verluidt, moet de waaiervormige pracht van uw staart mooi zijn. Het zij ons vergund u te mogen bewonderen."

Pinneke dacht, dat hij in de wolken zat. Geen enkele andere vogel was een dergelijke, prinselijke toespraak te beurt gevallen. Pinneke hief zijn kleine kop op en begon zijn staartveren te ontplooien.

Hij begon, maar.... wat was dat ? De schrik sloeg hem om het hart. Hij probeerde het nogmaals wat flinker.... nee, het ging niet. Pinneke keek rond, keek naar zijn staart. Och, wat hingen die veren er haveloos bij. Hij begon als een tol in het rond te draaien, rukte en trok, maar het was allemaal boter aan de galg, want de lijm, die Otje in brede strepen over de grond van het hok had gesmeerd, was van de beste kwaliteit en de staartveren waren met geen tien paarden van elkaar te krijgen.

Toen het gedraai en getol enige tijd had geduurd, begon de hele vergadering te jouwen. Sommige vogels floten een spotlied en prins Reinaard keek woedend.

Maar Pinneke was wijs genoeg, om de bui niet af te wachten. Zo vlug als zijn pootjes hem konden dragen, maakte hij, dat hij wegkwam. „Hallo," riep het eekhoorntje hem na, „hallo, je moet nog wachten op de prijs."

Pinneke had er méér dan genoeg van. Alle fut was weg uit hem. Hij had nog een paar keer geprobeerd of hij zijn staart kon loskrijgen, maar het had niets gebaat en nu zat hij, mokkend en treurig in zijn hok.

Otje had medelijden met hem. Pinneke leek niet meer op dezelfde vogel. „Ik had hem niet moeten plagen," dacht Otje. „Ik zal het weer goedmaken."

En met behulp van veel heet water en eindeloos geduld, lukte het Otje het grootste gedeelte van de lijm te verwijderen, maar Pinneke schoot er heel wat veertjes en kleuren bij in. Zijn staart was maar half zo mooi meer als voordien. En daarom kwam het, dat hij ook maar half zoveel meer pronkte en zijn staart dadelijk dichtsloeg, zodra er mensen in de buurt kwamen.

Maar met Otje is hij de beste maatjes geworden en de keien blijven waar ze thuis horen : op de grond.

Alleen het eekhoorntje is ontevreden en soms zegt het : „Nu kun je wél pronken en toen kon je niet. Hoe zit hem dat ?"

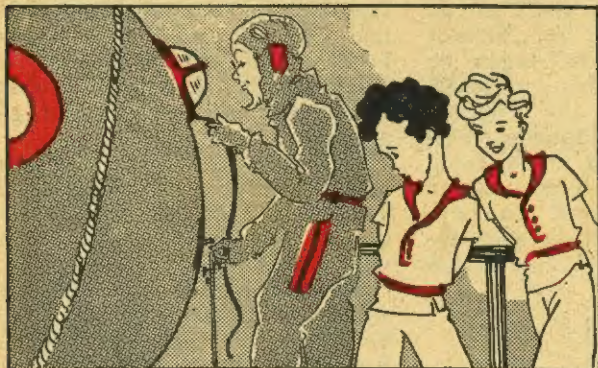
Pinneke weet het nog steeds niet en daar Otje de eekhoorntaal niet kent, kan hij het hem ook niet vertellen. Maar als Pinneke nu een nachtegaal of een vink of een merel hoort fluiten, luistert hij ook even aandachtig, want zoveel heeft Pinneke nu toch wel geleerd : dat hoogmoed altijd foeilelijk maakt en dat ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is !

V. LATTE

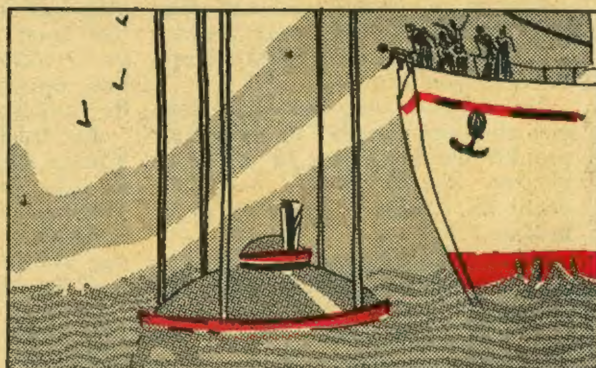

SAN MIN

DE STAD ONDER ZEE

43. Voor dag en dauw stonden ze alweer bij de kogel. De prof had een dik pak aan en kroop in de grote bal. Het luik klapte dicht.

44. Raderen begonnen te draaien. „Hij zakt," riep Ben, die 't benauwd begon te krijgen. De bal bereikte het water en verdween toen langzaam onder de oppervlakte.

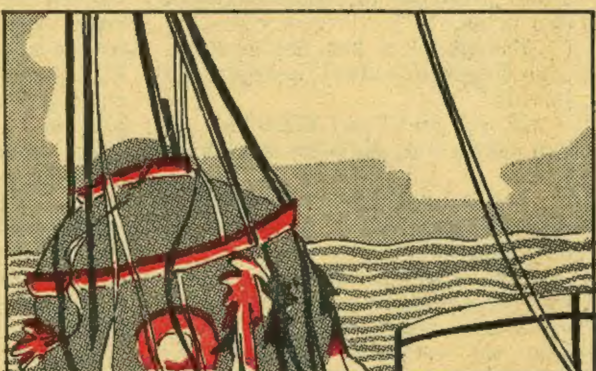
45. Het water borrelde en kolkte. De zware dubbele stalen kabels gleden langzaam dieper en dieper. Het leken wel smalle buizen, die uit het water staken.

46. „Honderd en vijftig meter," zei de kapitein. „Pompen, jongens." Een matroos haalde een hefboom over. Ze zagen niets gebeuren, maar toen rinkelde er ergens een bel

47. „Nu is hij uit de bal," zei de kapitein. „Hij wandelt nu rond. Een half uur wachten en dan ophalen, zodra hij het teken geeft." Ben en Frans durfden haast geen adem te halen.

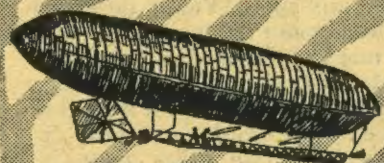
48. Wat duurde dat half uur lang. Eindelijk kwam het sein. De kabels rolden weer en de kogel dook op uit de golven. Hij zag er nog veel erger uit dan een poedel, die pas een bad heeft genomen.

KUNT U ZWEMMEN?

ALS WE DAT AAN ALLE MATROZEN VAN DIT ENGELSE OORLOGSSCHIP ZOUDEN VRAGEN, ZOU IEDER OP ZIJN BEURT NATUURLIJK „JA" ANTWOORDEN DAT DENKEN WIJ. MAAR HET IS EEN BEWEZEN FEIT, DAT SLECHTS EEN VIERDE DEEL VAN DE BEMANNING DER BRITSCHE VLOOT ZWEMMEN KAN! WIE HAD DAT GEDACHT?

'N OPENLUCHT-LUCHTSCHIP.

INDERDAAD, ZO MOGEN WE HET LUCHTSCHIP WEL NOEMEN, DAT IN HET JAAR 1904 OMHOOG STEEG. OFFICIEEL HEETTE DIT MODEL EEN OMNIBUS-BALLON; HET WAS BESTEMD VOOR TWAALF REIZIGERS. MAAR, ZOALS OP HET PLAATJE DUIDELIJK TE ZIEN IS, DE PASSAGIERS MOESTEN HUN REISJE MAKEN IN DE OPEN LUCHT. DIT MODEL WAS ONTWORPEN DOOR EEN ZEKEREN SANTOS DUMONT.

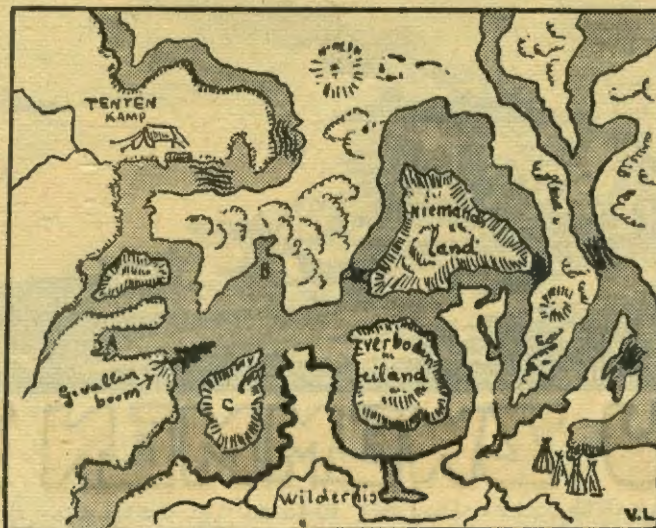
BITTER IN DE MOND....

MAAKT HET HART GEZOND, ZEGT HET SPREEKWOORD EEN BITTER DRANKJE WORDT ECHTER ACHTER OP DE TONG PAS GEPROEFD, TERWIJL HET PUNTJE VAN DE TONG HET ZOET WAARDEERT MIDDEN IN SMAAKT OP DE TONG HET BESTE EEN ZOUTE KRAKELING OF EEN ZURE AUGURK

BONT ALLERLEI

Spoorzoekers No. 3

De drie bekende spoorzoekers hadden bezoek gekregen van een vriend, maar die is sinds drie dagen spoorloos verdwenen. Ze weten alleen, dat hij van plan was, een Indianenkamp te bezoeken, ergens in 't zuidoosten. Jaap en zijn vrienden volgden zijn spoor. Vanaf de kampeerplaats gaan zij naar het w e s t e n met hun kano, dan volgen ze de grote rivier stroomafwaarts naar 't z u i d e n, s t e e d s l a n g s d e l i n k e r o e v e r, buigen naar 't o o s t e n en dan weer naar 't zuiden tot in de Besbaai. Daar keren ze om, varen tot in de Vuurbaai en vandaar helemaal om het Kraaleiland heen t o t a a n d e g e v a l l e n b o o m. Vandaar varen ze naar 't verboden eiland, volgen de linkeroever der rivier en komen ten noordwesten van het eiland weer op hun oude route. Niemandsland laten ze links liggen, ze volgen de loop der rivier tot aan de watervallen ten oosten van Niemandsland en varen weer naar het zuiden, steeds de rivier volgend tot aan de watervallen. Ze laten hun kano draaien, zakken verder af naar 't zuiden, waar ze hun vriend in blakende welstand terugvinden. H o e w a s d e n a a m v a n d a t v r i e n d j e?

Duidt de beschreven route met potlood aan en dan zullen jullie wel zien, hoe dat vriendje heette. Volgende week de oplossing.

Oplossingen vorig nummer

GEEF MIJ OOK WAT?

KRUISWOORDPUZZLE

Horizontaal: 1 Ik. 3 Ferm. 7 Knaap. 9 Zuil. 11 Ar. 13 Ei. 14 Pijlers.

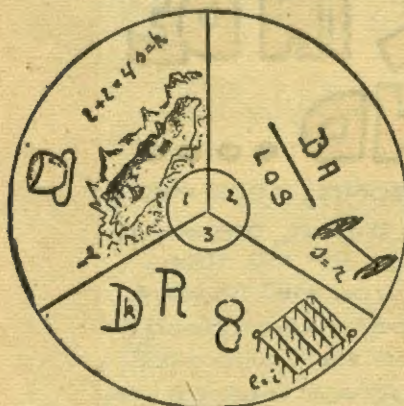
Verticaal: 1 I-A. 2 Ka. 4 Ezel. 5 Ru. 6 Mier. 8 Pap. 10 Lis. 12 Rij.

RAADSELTJES

1. Om ze op te zetten.
2. Een kaaiman.

DRIE-WOORDEN-REBUS 27

1. Omslagen (Om-s-lagen).
2. Tandem (Tand-em).
3. isthmus (i's-th(ee)-mu(i)s).

Drie-woorden-rebus 28

Het eerste woord betekent een vrucht.

Het tweede is een bijvoeglijk naamwoord en heeft betrekking op een vraagstuk.

Het derde betekent: flauw, bespottelijk.

Hoe lopen die wegen?

A is een spinneweb.
B is een vogelnest.
C is een bijenzwerm.

De beide bijen (I) willen naar C, de beide vogels (II) naar het nest B en de twee spinnen (III) naar het web A. Maar.... de wegen mogen elkaar nergens kruisen. Hoe komen ze 'r?

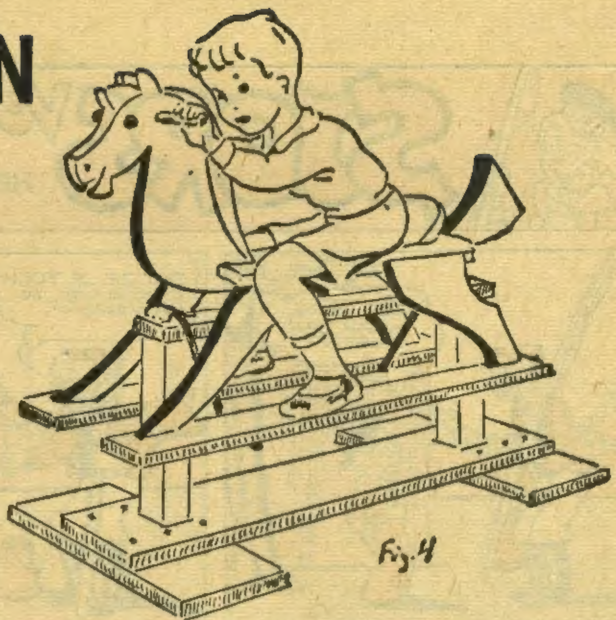
WE MAKEN ZELF EEN HOBBELPAARD

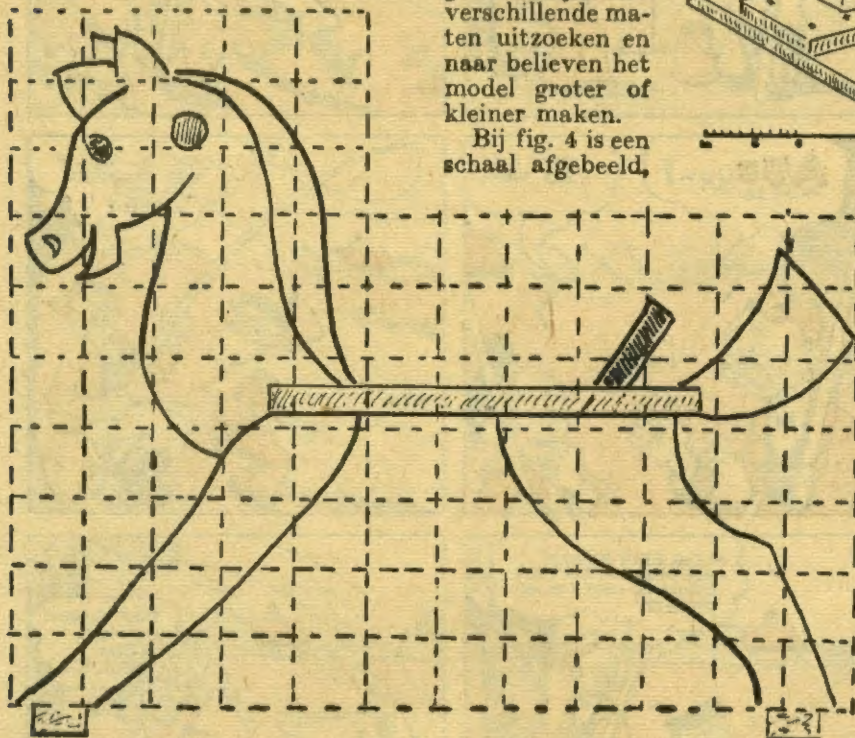
En wanneer het klaar is, zetten we 't lekker buiten in het zand of op het gras. Maar nu even opletten. Voor 't materiaal neem je natuurlijk planken. Geschaafde. Die kun je later zo'n fijn lakje geven. Verder twee U-vormige, ronde, gebogen stangen en twee ijzeren plaatjes. Verder houtlijm.

Fig. 1 geeft het onderstel aan.

Fig. 3 toont het paard van terzij en fig. 4 toont het afgewerkte model. We hebben het paard getekend op 'n raster met blokjes van ongeveer 1 cm. Zo kunnen jullie gemakkelijk de verschillende maten uitzoeken en naar believen het model groter of kleiner maken.

Bij fig. 4 is een schaal afgebeeld, aan de hand waarvan je heel gemakkelijk de verschillende maten kunt vinden.

Willen jullie het iets groter hebben, dan moeten jullie natuurlijk alle maten in verhouding groter nemen.

De hoogte van 't paard, dat er komt op te staan, moet je dan zelf aanpassen aan de grootte van 't kind dat wil schommelen, gemeten van knie tot voetzool.

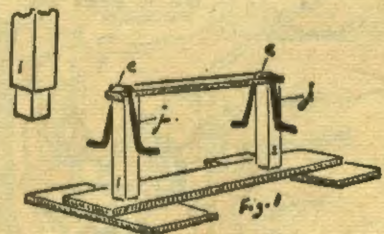
Wie 't maken van een paard te moeilijk vindt, kan dit gemakkelijk vervangen door een stel paaltjes. Hoofdzaak is en blijft 't onderstel.

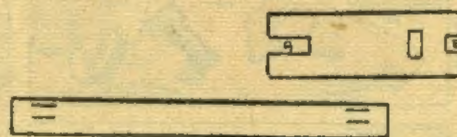
Het is zo eenvoudig mogelijk. Alleen moet je wat geduld hebben met het inpassen van de paaltjes 1 en 2 in de dwarsplank. Stevig lijmen en laten drogen. Hier zie je ook, hoe en waar de c-plaatjes worden bevestigd.

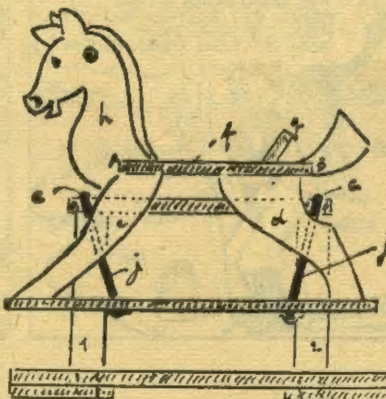
Fig. 2 laat 't toestel zien vanaf de voorzijde. D en e stellen hier de benen van het paard voor en f de rug, terwijl g de steunplank is en b nek en kop voorstelt.

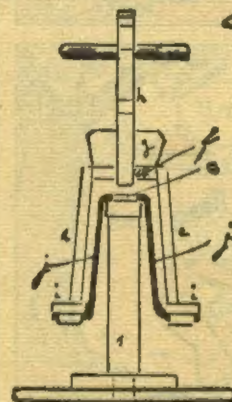
Voor zover mogelijk, is het aan te bevelen de verschillende losse delen aan en in elkaar te schroeven. Stevig spijkeren zal 't echter ook wel doen.

De hevigheid der schommelbewegingen hangt af van de lengte van de stangen j. Neem je die heel kort, dan blijft het natuurlijk bij snelle, korte rukjes heen en weer; neem je ze betrekkelijk lang, dan verkrijg je een vrij gelijkmatige, prettige schommeling.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB HEEFT BEGINNERS GELUK !

